

A Kereszt

(Galata 1. 6: 14; Ézsaiás 53: 6).

Egy egyház, egy kereszt. Sehol többszámaban nem fordul elő. A kereszt önkéntesen vállalt tehetetlenség. Tudnék sok pénzt keresni, jó ételeket biztosítani magamnak, élvezeteket szerezni, de nem lehet. Krisztus sorsának megosztása ebben a világban a kereszt. Az időzés, gyalázat vállalása. Mindig kevesebben követték Jézust. Ez a mi sorsunk is. Lemondunk minden előnyről, melyet e világ fejedelme szánt nekünk, hogy megvesztegessen. Köztünk és a világ közt, köztünk és ó-emberünk közt ott áll a kereszt. Bennünk semmi sincs, amit Krisztus követésében használni tudunk, csak amit felülről kapunk. A sebekből, amelyeket e világban Krisztusért kapunk árad az erő, mely kivezet e világból és a mennyei világ polgárává tesz.

Isten azt követeli, hogy az „én” gondolkodását, céljait, terveit, szándékait, amit magamról és másokról elképzelek, cseréljem ki Isten terveivel, a magam erejét, Isten erejével. Én élem ezt az új életet, de nem én csinálom. Ha kísértésbe kerülök, nem harcolok ellene, mert akkor biztosan elesem, hanem oda menekülök Krisztushoz. Mindig úgy járjunk a világban, mint akik minden pillanatban készek vagyunk kimenni a világból, készek vagyunk mindent otthagyni. A keresztyén ember legnagyobb veszedelme ott van, hogy a saját útján akar járni. Ragaszkodik ahhoz, amit ő tart helyesnek és éli a maga életét „szent” külső alatt.

Sátán csalása azt az utat mutatja sötétnek, mely az életre visz és a halálra vivő utat mutatja szépnek. Egy igazi oltár van a világon, a kereszt. Ami a golgotai keresztre kerül, az szent. Ha egy kagyló testébe szenny kerül, körülveszi váladékával és így születik a gyöngy. Jézus így veszi körül a mi bűnünket s a megbocsátott bűn beleragyog az örökkévalóságba és hirdeti a kegyelmet /Miller/. A Golgota keresztjén eltűnik az én természetem, és Krisztus természete lép a helyére. A szent nem tisztát jelent, hanem Isten által elfogadottat; oly dolgot, melyhez semmi emberi nem tapad, hanem ami teljesen isteni, amit Istennek adunk, csak Istentől kapott lehet, amit e magunk erőfeszítéseivel állítunk elő magunkból, az Istennek nem lehet kedves. Azért jött Krisztus a világra, hogy az üdvözülőkön át megmentse és úgy megújítsa e világot. Ezért várja az egész teremtés Isten fiainak a megjelenését /lelepleződését/. Akik most a világ szemetje, egykor minden tisztelet tárgya lesznek. Csak fel kell ajánlanunk magunkat imádságban Krisztusnak, a többit Ő elvégzi.

„Tégy úgy velem, ahogy akarsz”, ez az a pont, ahol azt mondjuk: „nincs erőm!”
Ábrahámnak volt ereje Izsákot megáldozni? Nem erő kellett, hanem odaadás!

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”